

O istorie calificata a unei calatorii

De Andy Mannheim

Inainte de plecare am fost foarte bolnav. M-a apucat tremuriciul de se scutura blocul cu mine dupa care imediat faceam febra de 42 grade (vreo 105 Fahrenheit). Dup' o saptamana Marianka a descoperit ca parca nu aratam bash de 24 de carate si m-a internat in cel mai bun spital din Queens, New York. Greseala mare! Dupa 3 zile de studiu am ajuns la concluzia ca surorile (sau sorele? sau nursele cum sunt numite in Ridgewood) medicale, dragutele de ele, erau toate asiatice. Apoi, sunt convins ca in Coreea li se fac tuturor cate un test IQ cum se apropie de 18 ani. Cel putin fetelor. Cele 2% cu rezultatul sub 30 sunt imediat impachetate si trimise in America ca surori medicale. Ca sa n-o prelungesc pana poimaine, dupa o saptamana in spital si dupa ce am primit diploma onorifica de cel mai testat pacient din istoria statului New York mi s-a dat diagnosticul: "Fever of unknown origin" (febra de origine necunoscuta). Niciun tratament, niciun medicament. "S-apoi 'om mai vedea". La fel ca vorba lui Pelosi, draga de ea - "we pay as we go". Trei zile dupa ce am iesit din spital tremuratul s-a oprit, febra a disparut. Vorba lui Mark Twain: "rumorile ca as fi murit sunt putin exagerate". Si ca sa nu ma mai gaseasca virusul acasa (sunt aproape sigur ca l-am primit de la computer) am hotarat sa plec imediat in Coasta lu' Rica, la o statiune taiata din jungla la malul oceanului Pacific (acolo nu te gaseste nimeni).

Istorie si geografie

Coasta lu' Rica este in America Centrala ca de altfel Belize, Honduras, San Marino, si, mi se pare, Coasta de Fildes. Adevarul este, trebuie sa recunosc, Coasta lu' Rica (a nu se confunda cu Guatemala care este cu totul si cu totul altceva) are o gramada de atractii turistice cu totul deosebite. Din pacate, pe moment nu-mi vine'n minte niciuna. Original tara s-a aflat intre Columbia si Nicaragua.

Se pare ca nu le-a placut prea mult aranjamentul asa ca pe timpul reginei Cleotrea XLIIMVN s-au mutat intre Panama si Nicaragua si nu le crapa deloc obrazul de rusine. Din cauza razboaielor constante pe care le-a avut cu aceste tari in decursul secolelor, Coasta lu' Rica s-a hotarat ingenios sa-si desfiinteze fortele armate (care in acel moment crucial se compunea din 258 de generali si

un soldat). Din acel moment razboaiele au incetat si, oficial, au devenit foarte buni prieteni cu americanii. In secret insa, stie toata lumea, ii urasc pe americani si asta a fost deajuns sa convinga restul tarilor lumii sa-i primeasca imediat, cu bratele deschise in ONU. Pana si europenii i-au invitat sa se integreze in Uniunea Europeana. Presedintele, General (de politie) Juan Hernandez-Sanchez-Pangrosso are mari probleme din cauza exodului populatiei din Nicaragua comunista spre Coasta lu' Rica. Usor de inteles fiindca nicaraguanii le mananca toate iguanele. Dar am vesti bune - Il Presidente a avut o idee intr-adevar geniala (pentru care eu i-as da acelasi premiu Nobel ca cel al lui Obama, al lui Gore sau al lui Carter) - sa transforme si tara sa intr-o tara socialista. Ideea e pur stiintifica si se bazeaza pe ... principiul ala, ... chestia aia ... ceva cu vasele comunicante sau ceva asemanator.

Cand este bine de vizitat Coasta lu' Rica? Miercurea mi se pare o zi buna. Nicidecum de joi pana marti fiindca aeroportul e inchis si e riscant sa aterizezi cu avionul in jungla. Sunt surprinzator de multi copaci pe-acolo, in special cei cunoscuti in civilizatia babiloniana sub numele de Higueron si Samanea Saman.

Si, din motive inca necunoscute, nici acestor copaci de pe timpul lui Ptolemeu MCVIIX si Pius XXI (cunoscut si sub numele de Ludovic al XIV-lea, tzarul tuturor rusilor) nu le plac nici un pic avioanele americane.

Plecarea din New York

La aeroport trecem prin sistemul nou de securitate. Dupa ce imi dau aia jos chilotii (banuiesc ca sa se convinga ca nu sunt un terorist transexual) ma ia unu' de guler si ma intreaba:

- Ce-ai supt la mama?
- Lapte de mama, spun eu fara sa rasuflu.
- Minti! Uita-te-n ochii mei.

- Dar ... asa mi-au spus. Nu sunt sigur, nu mai tin minte.
- Ahaaa, cand te-ai intors din pitorescul Pakistan? Ma uit in spate. Nimeni.
- Cu mine vorbiti?
- Nu, cu tata-mare. Bineinteles ca cu tine.
- N-am fost niciodata in Pakistan.
- Iar minti. Stim noi cine esti. Unde ai ascuns explozivul? L-ai inghitit?
- Sir, fiti convins ca sunt la curent cu faptul ca este interzis sa se mai aduca

explozive in avion si in acelasi timp va rog sa ma credeti ca nu am deloc de gand sa-l activez in timpul zborului.

Dupa ce ma trece prin masinaria aia (un MRI, cred, cu izotopi radioactivi in masina, nu in vene, banuiesc) ca sa vada probabil ce am supt la mama, imi da

drumul cu un picior in fund nu inainte de a-mi spune: stim noi ca fumezi pe ascunse; puscaria te paste.

Ajungem la aeroportul mic din San Jose (adiacent la cel principal - si mai mic) sa luam avionul spre destinatia finala. In fata noastra ce vedem? Un avionas piticutz de 4 locuri (inclusiv cel al pilotului). Fara sa vreau imi trece prin minte: pe asta l-au achizitionat probabil de la americani care l-au construit ca jucarie pentru copii prin anii '60. Cand ni se spune ca acesta este avionul nostru, iubita mea sotie Marianka (aka. Maribella, Virginica, Mitzi, Pisi, Ghitza, si mai rar, Marina) imi spune scurt: eu in asta nu urc, nici nu cred ca incap. Vreau acasa. Vine pilotul s-o convinga. Ii ofera ciocolata, jura pe sfanta cruce ca zboara zilnic cu jucaria si n-a avut nici o zgarietura. ... Pana la urma o convinge doar sa se apropie de avion. Apoi ii spun eu sa puna un picior pe aripa sa se uite in interior, sa vada ca scaunele sunt pentru adulti. Cum urca pe aripa si-si baga capul in avionas, ii pun din spate doua maini pe stiti voi ce (si care m-au convins pe vremuri "s-o iau ... totusi") si cu o miscare de voleibalist profesionist o plasez direct pe scaunul din stanga. Sar si eu, inchid usa si tzip la aviator: da-i drumul pana nu ne razgandim.

Zborul e un vis. Slalom printre nori. Aterizam pe micuta pista care a fost taiata din jungla si se termina in ocean. Pana la statiune (resort) sunt poate 400 de metri. Vedem la marginea pistei un mic automobil Daihatsu. Probabil al sefului resortului. Il intrebam pe sofer daca ne poate duce (cel putin bagajele) la resort. Accepta. US\$ 20. Vreau sa ma tocmesc dar cand ii vad privirea feroce de razboinic Maya (stiti, aia care scoteau dintr-o singura miscare inima prizonierilor) imi schimb brusc atitudinea. Ce tampit si asta - putea sa-mi ceara 40.

La receptie

Stiu de acasa ca numai cateva camere dau cu nasul direct in ocean. Iesi din camera si in 2-3 salturi de cangur esti in valuri. Bineinteles, costa mai mult decat cele obisnuite. Si bineinteles - nu le-am rezervat.

Fata imi cere pasapoartele, voucherurile, credit cardul. Imediat ii spun: Hola! Noi suntem in luna de miere si am ales resortul vostru minunat ca sa ... consumam casatoria. Doamna e mireasa mea. Sper ca m-a crezut - eu am 66 de ani, doamna - 64 asa ca ... merge. Apoi, cu vocea cea mai respectuoasa, uitanda-ma direct in ochii ei mov deschis, ii spun: domnisoara, va rog sa ne dati una din camerele din dreptul oceanului (si ii intind cu mana dreapta, ca am auzit ca mana stanga aduce a ghinion, o bancnota de \$ 20). Se uita ea cateva secunde la bancnota, nedumerita. Apoi la dreapta, la stanga. Vad clar neuronii din creierasul ei cum zburda. Ezita. S-apoi spune: imi pare rau dar rezervatia dvs este pentru o camera standard si-mi impinge mica mea avere inapoi. E clar antisemita, imi spun. Ce ma fac, ce ma fac? Si-atunci Marina imi sare in ajutor: Senorita, poate nu vi s-a spus ca noi suntem din Romania si prieteni foarte apropiati cu generalul Ho Shi Min, sper ca stiti de cine vorbesc, care nu cred ca se va bucura prea mult sa afle ca dumneata, in persoana, cum va numiti? nu ne-ai dat camera de la ocean. Madam, nici o problema, eu v-o dau, zice domnisoara, va trebui doar sa

platiti aditional diferenta de pret. Plus, conform pasapoartelor, dvs sunteti din America, nu din ... tara aia ... cealalta. Vazand ca fata este absolut irecuperabila imi scot asul de sub maneca: Marina, tii minte ca ni s-a spus ca seful micului casino din resort e roman? Where is the casino, please?

Intru in casino si ii spun mini-micro-joopistei (ca nu i se mai terminau picioarele) ca-l caut pe boss. Sare fata (o minunatie rara, din import, sunt sigur) si-l scoate imediat pe Iordache din birou. Ma prezint pe romaneste, il pup de doua ori ca pe un frate, ii pun in mana cele doua salamuri de Sibiu (nu chiar "de Sibiu" ca nu se gasesc la noi) si-i povestesc toata tarasenia: "am senzatia ca astia traiesc pe luna" (sau poate vin din Coreea? ma gandesc). Plus ca sigur au ceva impotriva romanilor. Se simte clar influenta jihadistilor. Sunt absolut ignoranti in ceea ce priveste cultura noastra est-europeana si cum ar putea personal profita de ea. Spre binele poporului. V-am fi foarte recunoscatori daca ati putea sa le explicati logic, pe limba lor ce greseala capitala fac. Noi, cei educati, nu platim niciodata ceea ce putem sa nu platim, nu-i asa? Ne-ar rani inteligenta. Recunoaste imediat rationamentul. Ma duc direct la director, imi spune, este absolut inacceptabil ce se intampla aici! Apoi intinde timid bratul indoit cu palma pe jumătate-n sus.

Vroiam imediat sa i-o strang puternic cand Virginica imi da un cot de mi se blocheaza rasuflarea. Asa ca ma razgandesc si-i intind aceeasi bancnota verde.

Pentru director, ii spun. Nu trec nici 10 minute si se intoarce cu doua chei. Cele de la camera din fata oceanului. Plus, primim titlul de VIP (very important person). Mai tarziu ne dam seama de avantajul principal: dupa cina descoperim in fiecare seara in dormitorul nostru o sticla de

sampanie cu un platou cu capsuni imensi (with the compliments of the House).

Aoleuuuu ce e la gura lui Iordache: "panarama" aia, o stie toata lumea. Noroc cu "farurile" ei imense. Siliconata dracului. Si-apoi mai mult soptind: sper ca recunoasteti si dvs ca sunt cu totul si cu totul ... cum sa spun? ... deosebite, altfel ar fi fost data afara demult. Cand vine uneori aici, se deschide usa si vad prima data farurile. Deja stiu cine este. Dupa 5 minute apare si ea. "Vagaboanta" dom'le. O voi lua eu intr-o buna zi la un "interogatoriu" ca sa vada si ea cu ce am cucerit noi, europenii, lumea.

Dupa cum m-a avertizat prietenul meu Dave Barry la binecunoscutul lui curs "Changing dollars overseas" (unul din cele 36 de cursuri de-ale lui la care am participat in vederea minimalizarii riscurilor acestei vacante), principala activitate zilnica din resort este schimbul banilor. S-a inventat o inalta tehnologie speciala pentru mine personal (nu, nu cred ca Obama are ceva de-a face si cu asta; pentru Pelosi nu garantez). Oriunde as ajunge in strainatate, in momentul cand cobor din avion valoarea dolarului se prabuseste instantaneu. Dar, la varsta mea pe mine nu ma mai poate surprinde nimeni. Totdeauna plec cu de 18 ori mai mult cash in buzunar decat un om normal. Ca sa fie cu noroc. Cu mine nimeni nu se joaca!

Observ ca personalul din resort se poarta deosebit de frumos cu vecinii nostrii din Canada ceea ce demonstreaza ca nu au avut inca sansa sa descopere

"binefacerile" noului sistem Obama de asigurare a sanatatii. Asa ca imediat imi trece prin minte ca n-ar strica sa ne dam drept canadieni si sa vorbim ca ei, nemteste. Apelez la ajutorul Mirabellei care mintenas pune in aplicare ceea ce a invatat la cursul: "Invatati limba germana in 5 minute" tinut tot de prietenul meu Dave (a fost unul din cursurile cele mai ieftine - doar \$ 199,99 si profiti de el o viata intreaga). De cate ori trece un angajat pe langa noi declara in gura mare: Weberschonberichtangungen mussigerberlinisch (la plecare le dau la toti oamenii astia cate \$ 100). Sau: Fahrzeugerwurzenschiesebrand Ordnungaufgemesser (imi place grozav tara asta). Sau: Ich autobahnwunderwanderitzen halt disziplinschaftlicher wurstfuerer (in statiunea asta minunata n-are nimeni diaree). Degeaba incerc s-o corectez, ea stie mai bine.

Va urma